

"BOŽE, POMOZI!"

svjedočanstvo o oslobodenju od zlog duha astrologije

Zovem se N. i odrasla sam u katoličkoj obitelji, krštena, imam sve

sakramente, čak sam kao mala jako često išla na svetu misu, na

vjeronauk u Crkvi i u školi.

Želim ovo naglasiti iz razloga što me je, iako sam imala nekakve temelje

vjere te bila donekle pobožna, neprijatelj uspio prevariti, kao vjerujem i

mnoge mlade ljude danas. Međutim, u mom životu postojala je jedna

rupa koja se s vremenom proširila. A ta rupa bila je astrologija. Ja sam

oduvijek vjerovala u Boga, u Isusa Krista, ali sam paralelno, osim u Isusa

Krista, vjerovala i u astrologiju. U zvijezde. Možda nekome ovo zvuči

apsurdno, ali tako je bilo, ja sam tako vjerovala. Međutim, čovjek ne

može služiti dvojici gospodara. Jednom to mora puknuti. A kod mene je

puklo u kolovozu 2008. godine.

Tri mjeseca ranije, preko kolegice sa posla, saznala sam za jednog

čovjeka koji se bavi astrologijom i izrađuje životne horoskope. Budući da

me je astrologija privlačila još od malih nogu, i uvijek sam se interesirala

za buduće događaje, smatrala sam da je to idealna prilika da mi netko

kaže u kojem smjeru treba ići moj život. Jer, ruku na srce, tada sam bila

jako nezadovoljna sa svojim životom, sa poslom, razočarana u

ljubavi...Uglavnom, htjela sam promjenu i smatrala sam da će mi taj

čovjek pružiti smjernice. Ja sam tada tom čovjeku povjerovala, Zli je

udario pečat, i tako je nažalost krenulo.

Nepuna tri mjeseca nakon toga, 11.08.2008. moj život se počeo pretvarati

u pakao. Zapamtila sam i datum jer od toga dana u mome životu ništa

više nije bilo isto.

Sve je počelo sa nesanicom. Cijelu noć oka nisam sklopila. Jako čudan osjećaj. Umoran si, spava ti se, a san nikako ne dolazi na oči. Žmirila sam po pola sata svakih nekoliko sati ne bi li zavarala samu sebe i slučajno zaspala, ali ništa. Mislila sam da ću zaspati kada dođem doma, ali to se nije dogodilo. Ni sutradan. Ni dan nakon toga. Ni puna dva i pol tjedna nakon toga ja nisam mogla zaspati. Ni minutu. Do tada sam bila osoba koja bi mogla zaspati „i u hodu“, praktički uvijek i bilo gdje.

Prvo sam to pripisivala poslu, laganom stresu i slično, ali duboko u sebi

znala sam da to nije razlog. Znala sam, i osjećala, da je razlog puno

dublji. Čudan osjećaj da nešto nije u redu sa mnom. Da nešto ne štima.

Izgubila sam 5 kilograma u nepuna dva tjedna zbog čudnog osjećaja

uznemirenosti, nesanice, straha, fobija koje su se odjedanput pojavile ...

Nikad nisam ni pomislila da bi san mogao bio neki luksuz, ali meni je tada

upravo tako izgledao. „Bože, vrati mi san na oči, sve drugo mi uzmi, samo

mi daj da ponovno mogu zaspati!“ – vapila sam po noći. Tko nikada nije

doživio nesanicu, možda neće shvatiti o čemu pričam, ali zbilja je bilo

tako. Ja sam u tim danima zbilja mislila da ja nikada više neću zaspati.

Taj osjećaj kada pogledaš na sat, 2 ujutro, 3,30 ujutro, 5 ujutro, 6

ujutro...dizanje...a iza tebe ni sekunde sna. I tako dan za danom. Puna

2,5 tjedna. Samo Bog zna kako sam plakala i molila Ga da mi vrati moj

život upravo onakav kakav je bio prije tog nesretnog datuma, da mi vrati

sposobnost spavanja i makne od mene strahove. Interesantno, tek kada

čovjek nešto izgubi, sjeti se Boga, moli ga i vapi mu za pomoć. Tako je

bilo i sa mnom. Prije toga sam živjela po svome i nisam pretjerano

obraćala pozornost na Boga.

Paralelno sa time došao je nemir. Svi su primijetili na poslu i doma da se

sa mnom nešto čudno događa, spala sam sa 55 na 49 kg, postala sam

toliko nemirna da nisam ni sekunde mogla biti na jednom mjestu. Na

poslu sam u prosjeku svakih 15 minuta izlazila iz ureda da prošećem jer

nisam mogla biti mirna na jednom mjestu. Sva sreća što je tada bio

period godišnjih odmora pa sam bila sama u sobi. Dok su se kolege vratila

sa odmora, taj najžešći udar nesanice i nemira je prošao.

Nakon toga su se pojavili strahovi i fobije. Neobjašnjiv i nedefiniran

iracionalan strah da će mi se nešto loše dogoditi, noću sam se budila

oblivena znojem, sanjala ružne snove, bila nemirna...

Ja sam u tom periodu mislila da gubim razum i da neću dobro završiti. Od

silnih strahova koji su se javljali u meni, misli o samoubojstvu postale su

sve češće. Mislila sam da ću sa time sve riješiti i da će svi moji problemi

nestati. Sjećam se da bih noću, kada nisam mogla zaspati, znala slušati

vlak kako prolazi u blizini mog stana oko 3 ujutro, i pomislila pritom kako

bi to riješilo sve moje probleme. Grozila sam se pomisli da bih si mogla

namjerno nauditi, ali to je bilo jače od mene. Tješila sam se da bi kratko

trajalo, i da bi ubrzo sve bilo gotovo. Prestala sam se uređivati, šminkati,

hodala sam masne kose na posao, pofarbana u smeđe da se ne vide moji

izrasti na kosi. Jedanput sam čak došla u poderanoj trenirci na posao.

Ništa mi više nije bilo bitno, sve je izgubilo smisao. Samo sam htjela

umrijeti i riješiti se te muke.

Nakon toga moje misli su jednostavno postale nemirne, lutale su, nisam

se više mogla smiriti, moja koncentracija je nestala. Tada su se pojavile i

prisilne misli sa kojima se nisam mogla niti znala nositi. Užasan osjećaj

koji nikome ne bih poželjela. Čovjek jednostavno nije u stanju kontrolirati

svoje misli. Samo Bog zna koliko sam patila psihički i duhovno u tom

razdoblju. I samo Njemu zahvaljujem što sam sada tu gdje jesam, što ovo

pišem i što sam ozdravila. Ta psihička, duševna bol je bila toliko jaka i

intenzivna, toliko stvarna da sam tada razmišljala „Bože, kazni me bilo

kakvom fizičkom boli, bilo kakvom, samo makni od mene ovaj križ, ovu

bol, ove psihičke muke, ovaj teror, ovaj pakao!“.

Stvarno je bilo grozno i neizdrživo u tom periodu. Jedino pozitivno u

svemu tome je bila činjenica da sam se počela vraćati dragom Bogu i da

sam razvila empatiju prema drugim ljudima. Postala sam strašno

osjećajna, počela sam uvažavati svačiju patnju koliko god ona maleno

nekome izgledala, shvatila sam tada da svatko, ali svatko nosi neki svoj

križ, muči se sa svojim problemima, pati...i želi da bude prihvaćen u ovom

svijetu, da ga drugi ljudi vole i uvažavaju, shvatila sam da je svakome od

nas potrebna ljubav.

U tom svom periodu ludila, bila sam tako očajna da sam ponovno nazvala

tog astrologa i zamolila ga za savjet. Frapirala me njegova ravnodušnost,

priča da je to moja „karma“ i da je moram odraditi, da se pomirim sa

time. Ja očajna sa samoubilačkim mislima, a on meni priča da se pomirim

sa time.

Tada sam shvatila da on u biti meni ne može pomoći, i da ja rješenje za

svoj problem tražim na krivoj adresi. Shvatila sam da cijela ta New age

filozofija (u koju svakako ubrajam i astrologiju) ljude gleda kao neke

brojeve koji odrađuju karmu od takozvanih prošlih života, koji praktički

sve opravdavaju – i dobro i zlo, pod krinkom odrađivanja karme. Za sve

imaju karmičko opravdanje: "sigurno si bio loš u prošlom životu pa u

ovom moraš odraditi to svoje zlo".

Ništa mi tu nije bilo jasno. Kakav prošli život, gdje su dokazi za to da sam

ja uopće živjela u prošlom životu?

Ja živim SADA I U OVOM TRENUTKU. Ako sam gladna, nahrani me. Ako

sam žedna, napoji me. Ako ćeš proći pored mene gladne pod izlikom da

ja odrađujem neku svoju karmu i da sam sigurno to zaslužila zbog svog

prošlog života, onda tu nešto debelo ne štima.

Indija je prepuna takvih slučajeva, gdje gurui i učitelji jednostavno

prolaze pored siromaha i pripadnika drugih kasti ne dajući im ni koricu

kruha, te objašnjavajući svojim „učenicima“, redom zapadnjacima, da je

to njihova karma. Sama sam se dugo vremena pitala, kako samo

nasjedamo na sve to.

I tako sam ja, nakon razgovora sa dotičnim astrologom, koji mi nije

ponudio doslovno nikakvu pomoć, čak ni savjet, po prvi puta u životu

doslovno pala na koljena ispred križa u svojoj sobi, i molila za oprost do

dugo u noć... Samo Bog zna konfuziju mojih osjećaja tih dana, praćenu

nemilosrdnim prisilnim mislima koje me nisu niti trenutka puštale na miru.

Ni trenutka. Nisam bila sposobna za ništa, doslovno. Misli su mi jurile

strašnom brzinom, a sve negativne misli, kako neću dobro proći, kako se

neću iz ovoga izvući, kako moje misli nikad neće stati, kako ću se morati

ubiti, kako je moj život gotov i kako sam ga profučkala....tortura prava,

nešto grozno, očajno, ne daj Bože nikome i nikada.

Cijela ta priča o astrologiji i reinkarnaciji srušila se kao kula od karata, a ja sam se osjećala tako izdanom, prevarenom, jadnom, bez smjera...gutala sam do tada sve moguće knjige o astrologiji, reinkarnaciji, jogi, reikiju, knjigu „Tajna“ sam znala napamet, smatrala sam je svojom Biblijom...kad odjednom, u sekundi, sve se pokazalo kao jedna velika laž i obmana. Kod njih je sve dobro kada ti dobro ide, a kada ti krene po zlu, shvatila sam, te filozofije ne mogu ti pomoći. Zavapila sam samo „Bože, pomozí“ jer za ništa drugo nisam ni bila sposobna. Bila sam spremna na sve samo da me oslobodi mojih strahova, nemira, prisilnih misli, nesаницe. Plakala sam, vapila za pomoć, sve suze sam valjda ostavila taj dan pored svog kreveta, sklopljenih ruku, pogleda uprtog na križ. I nije sve preko noći

nestalo, samo da napomenem. Ali bilo mi je osjetno lakše. Kroz par dana

sam po prvi puta opet zaspala. Na kratko, ali slatko. A meni je to tako

mного značilo.

Tih je dana do mene došao letak o Krunici Božanskog milosrđa. Ni krunicu

tada nisam znala moliti, a kamoli da sam o tome razmišljala. Krunica mi

se do tada činila dosadnom i neprivlačnom. Međutim, privukao me tekst u

tom letku koji govori da Isus Krist ni najvećeg grešnika ne može kazniti

ako zazove njegovo milosrđe, i tako sam krenula. Spoznala sam da sam

grešna i da sam pogriješila, i da trebam oprost. Krunicu sam čak, sirota,

molila na krivi način, ali bila sam ustrajna. Svih devet dana svakodnevno

sam je molila, i to točno od Velikog petka do malog Uskrsa, kakao je bilo

navedeno u letku. Točno sam se pridržavala svega napisanoga, stvarno

sam željela da mi Bog pomogne. I tako, deveti dan kada je bilo potrebno

ispovjediti se, i pričestiti, dogodilo se malo čudo.

Došla sam u crkvu na Knežiji, gdje sam i inače znala doći sa svojom

prijateljicom, i stala u red za ispovijed, i vođena milošću Božjom, došla na

red kod don Josipa Stepana. Nikad neću zaboraviti tu ispovijed, prvu

nakon tako mnogo godina. Hvala dragome Bogu da me je tada, taj prvi

put, nakon tako mnogo godina, odveo baš don Stepanu. Inače ne gledam

kod koga se ispovijedam niti mi je to bitno, ali tada mi je to puno značilo.

On me "pročitao" kao otvorenu knjigu, odmah shvatio korijen mog

problema, te potvrdio moje sumnje da je astrologija i klanjanje krivim

Bogovima doslovno dovelo do raspada mog života. On me je tada

podsjetio na prvu Božju zapovijed „JA SAM GOSPODIN BOG TVOJ, NEMAJ

DRUGIH BOGOVA OSIM MENE“. Ti si se, rekao mi je, ogriješila o prvu

zapovijed. Tvoj Bog je bila astrologija. I to je bila istina. Od najranijeg

djetinjstva, sve sam gledala kroz zvijezde, svakog čovjeka sam promatrala

kroz prizmu horoskopskog znaka. „Ah, muško, pa Djevica, sigurno si

čangrizav i pedantan.“, „Strijelac, ah, živa vatra, tvoja energija mi paše,

sigurno bi bili dobar par“, „Rak, obiteljski znak“ i slične parole...kako

plitko, jadno, sramim se da sam tada skoro 7 milijardi ljudi na ovom

planetu svrstavala u bijednih 12 horoskopskih znakova. Oduvijek sam bila

u astrologiji, svakodnevno čitala horoskope, Astro magazine, čak sam i na

internetu vadila natalne karte, i sebi, i svojoj obitelji. Međutim, točka na i

, bio je moj odlazak dotičnom astrologu. Tada mi je Zli udario pečat i tada

su počele moje nevolje. Od tada je počela moja nesanica, prisilne misli i

sve ono što sam ranije opisala. Tada je nestao moj MIR.

Sve do tada, bila je to kao neka zabava i „rekreativno“ čitanje horoskopa

po novinama , ali odlazak tome astrologu tamo širom je otvorio je

neprijatelju vrata. To sam spoznala i osjetila duboko u sebi, i tako mi je

svećenik pojasnio. Nakon što sam se ispovjedila te nakon što je svećenik

molio nada mnom molitvu oslobođenja, osjetila sam takvo olakšanje, kao

da je netko rukom maknuo sav onaj teret koji sam nosila u sebi, u svojim

mislama, bila sam kao nova, sjećam se da sam išla na pričest smiješeći se.

Kao da sam se vratila kući nakon mnogo godina, došla k Isusu, koji me

jedini pozna u dušu, koji me je tražio kao onu jednu izgublenu

ovčicu...Osjećala sam da tu pripadam, i da je to ono što sam tražila cijelo

vrijeme,ali nažalost na krivim mjestima.

Krenula sam u Crkvu svaku nedjelju, počela proučavati svoju vjeru,

moliti, kupila razne molitvenike koji su i dan danas moji vjerni pratitelji,

nosim ih u torbi, počela moliti Kronicu, Božansko milosrđe.

Nije lako, i danas znam imati duhovne borbe, borim se svaki dan, ali se

ne dam. Odem ponekad i preko tjedna na misu, za vrijeme pauze pod

poslom navratim u Crkvu samo da pozdravim Isusa i Mariju, trudim se

moliti barem na kratko svaki dan da zahvalim dragome Bogu za sve što je

učinio, i još uvijek čini, u mome životu.

I nikad mu neću moći dovoljno zahvaliti što me je izvukao iz tog pakla. Da

me nije tada spasio, tko zna gdje bih ja bila danas i dali biste vi mogli

uopće čitati ovo moje svjedočanstvo. Stoga sve što mogu reći - Slava i

hvala Isusu Kristu!!